

Kiss Anna

Vér, viasz, bor

Szófia újra vár,

reptere nyájas,

máshol meg
mintha árnyékuktól
rettegnének a
világhatalomról
álmodók,

válaszolgatva hülye
kérdésekre reptereken,
atlanti, szibériai
ködökbe veszve,
megérve változásokat,
garantált szokott, rossz
érzésünk, csak a tájolás
változik, mi kelet volt,
most nyugat. Balti, bolgár,
magyar összenéz: ne sápadj!
Falait nem mézs tartja,
hanem csontok,
határait vérevel írják,
szabadsága olyan,
amilyen – és a világ is.

Szófia vár, újra vár,
megölel. Mindenki, aki
számít, ott van.
Könyvem lapozzák,
nyelvükön beszél ki
macskaprémés
hölgyem a tükörből,
szentséggel lengő
hintaszékből. Az intézet
poéta Szondija
ficamult bokáját se
szánja, szervezkedik.

Szófia megölel, a te
Szófiád – elbolyongunk,
gyertyás, késői
templomába, havas
sokadalomba, árusokhoz,
római ezüstpénzre
villan tekintetem,
túlfelén sejlő,
delfines Apolló,
megérintem és
otthagynom. Késői
borok után a szó rád
terelődik. Meghatódnak.

Telefon ébreszt.

A Vitosa görgetege
télen – partjáról dörög a
szívem, hogy újra
látom, egy lehettem
tonnás kövei közül,
mikor a mindenség még
ismerte vagy sem az

Kiss Anna itt közölt alkotása 2003-ban bolgáruul megjelent verseskötetében (*Szred niskite*, ford: Szvetla Kjoszeva) szófia-i s plovdivi premierét idézi.

embert. Hatalmába
kerít, nem tűnik
kő-nyugalma hóesésben
kanyargó utakon, a
szélvédőre forgó
más képekkel együtt.

És a történetek!, a

nők falujáról a
hegyek közt, hol
megrekedt az idő, hová
a férfiak már nem
találnak a városból haza,
szőke, északi
nők vetődnek kapuihoz,
vén szőttesei közé,
visszajárnak,
fejni, földet túrni,
szálat festeni, fonni,
üldögelni alacsony,
vánkossos padkákon.

Visszajárnak önértéért,
életerőért, az örök,
elnyújtott énekért,
marékkaal hordva a
pénzt pusztá léthez,
házjavításhoz – lassan ide
tartoznak leplezett
magányukkal, mi
értelmet nyer itt,

egérrágta
műhelyek kaptafáit,
üllőit, magvastömbjét
kerülgetik, emlékezve
északi, fülefarka-nincs
mesékre, nagyanyók
pókhálós tekintetét idézik,
szövésük szálsúly-
köveit, nyár világos,
sarkkőri éjszakáin –

Ez egy téli alkony,
történetekkel, almákkal az
úti kosárból. A

hegyből kivágott út fölé
régi temető koporsói
indulnak el az út örök
rengésében, megindult a
magasság!, kolostorfalon
kívül életképek,
hólepte zarándokház
gerendavégéről leölt
kan lóg a hóba,
véres kötényben
zsigerelik fiatal pópa-félék,
tűzifát cipelnek,
söpörnek, vigasztalnak.

Ez mind az élet,

s benn, a vén csend,
fakult falfestések
áldottjai, szentjei, kerek
boltozaton át az
alkonyi ég, vékonyka
viaszgyertyák
lángolnak –

itt vagy?,

az út a zajos érnél
visszafordul, bokorágon
piros bogycók közt
nagy fehér madár a
hó fölött, földig hajlítja,
álmodom?, sötétedik,
a régi Plovdiv
étterme, időjárt zugai,
tálalós különszobája –
itt vagy?,

valaki bojána lehetnék, az
asztalfő nehéz borát iszom,
szűk utcácska szemközti
háza mesél valaki
fontos ismeretlenről,

hallgatom,

magamról sem
tudok néha többet.

NAPÚT - LEVÉL

ŐSZI DELELŐN

A
CÉDRUS MŰVÉSZETI ALAPÍTVÁNY KÖSZÖNI

KISS ANNÁNAK,

HOGY ÉLETE PÉLDÁJÁVAL S ALKOTÓMŰVÉSZETÉVEL
A TÁGASSÁG SZÍNÉVEL GAZDAGÍTOTTA LÁTÓKÖRÜNKT
MÁSOKRA ÉS ANNŰI MÁSKA PRZEBENYEN, TISZTÉSSÉGGEL.
KÖSZÖNTJÜK A BETELŐ PÁLYÁN HÍVEN HALADÓT,
MERT-EGYEDÜL EGYÜTT JOBB.

BUDAPEST, 2015.

SZEPTEMBER 22.

SZONDI GYÖRGY
ELNÖK

Mészáros Róza egyedi kivitelezésű oklevelét s a Tóth Sándor készítette érmét eddig Lászlóffy Aladár, Katona Tamás, Radnóti Zsuzsa, Bertalan Tivadar, Erdélyi István, Mohás Livia, Doncsev Toso és Lászlóffy Csaba kapta meg.

Ketten, kétszer

„A párosság benne van a létezésben. Például a Napban és a Holdban. Ázsia kultúráit kutatva természetszerűleg ez a jang-jin, Várkonyi Nándor továbbgondolásában a nő- és férfielv.” (Balázs Géza)

„...számvetés a közös étellel is. Az érzés- és gondolatközösséggel. Amelyek megszülettek a közös éneket együttes hangszerelésben és külön-külön is – megfeszítve a mondandónak leginkább alájátszó hangszer húrjait.” (Juhász Anikó – Csejtei Dezső)

„Az öregember fáradt, csalódott, reménytelen. Feje előrebillen, mint azoké, akik már végképp lemondtak mindenről. Ketten vannak így, az ember és a lemondás.” (Zalán Tibor)

„Ez a helyzet a vonallal is. Közérzet lehet benne. A lendületesben csak úgy, mint a cikcakkosban. Egyikben mint a kívülálló elmélkedés, másikban mint a belső érzékelés összhangja a látottakkal.” (Miklóssy Endre)

„Mindennapok sincsenek már, és így a dolgok nem olvadhatnak be a mindennapokba. Otthonalanság van, és Domonkos érzi, hogy ha az otthonalanságot akarja láttatni, ki kell lépnie a mondatok otthonából is. Így alakulnak az infinitívusok is: Én lenni... ez lenni vers... én menni külföld... nem gondolni mi lesz, nem gondolni mi volt... élet gumibottal jönni vágni engem nyakon.” (Várady Tibor)

„Kiss Anna számára a hagyomány csupán kiindulópont, amelyről – akár egy trambulínról – elrugaszkozhat, hogy egyedi szaltómutatványait prezentálhassa az ámuló publikumnak. »Ha az élet, / az nem valami más: / fehérdamaszt abroszon / sárga körték, / indulatok, / indigókék veszélyek!«” (Csontos János)

Ára: 800 Ft. Előfizetés: 6000 Ft.

Előfizethető személyesen valamennyi postán és a kézbesítőknél, a Magyar Posta Zrt.

(1) 303-3440-es faxszámán, a hirlapelofizetes@posta.hu e-mail-címen, valamint a szerkesztőségben.

A Napút elérhető az interneten: <http://www.napkut.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-20381185

A folyóirat támogatói:

